

רחל מרחלת על כל העולם

אי-אפשר בלי

עם נהג במדים לקאזינו

מים קלטו אותה כבר לפני שנים, ומממ נים לה את הטיסה והמלון, העיקר שתשב ותשחק — ותפסיד.

והנה, אופנת אמריקה הגדולה הגיעה גם לאירופה. הסיפור, לפניכם:

מי לא מכיר את ליוויקה שגיא, הקוסי-מטיקאית התל-אביבית, שעם שעה האדמי-דם ועודף מישקלה, פלס אישיות משגעת, מדליקה את כל מי שאיתו היא נפגשת? או אחרי שקיבלתם בערך תמונה, תבינו למה ומדוע הזמין הקאזינו באתונה אותה ואת בעלה, איש הביטוח עמי שגיא, לשחק וליהנות.

אין אפס. אספו שני אלה חמישה זוגות חברים, החדירו בכלום את שיגעון המישר-חק וההימורים — מה שכמובן לא היה קשה — ונסעו להם למסע הימורים בי-אירופה.

הם ביקרו בניציה, בקאן, בלונדון, במוני-טהרלו ובאתונה, ואחרי שחוסר שעות-השינה הביס אותם, חזרו ארצה, יגעים אך מרוצים מאד.

מה בדיוק מצב הכיס שלהם כרגע לא ברור, כי אנשים לא מרבים להרחיב בעניין הזה, אבל באו נקווה שבשילם שההפי-סדים לא היו קשים מדי.

עמי וליוויקה חגגו בניכר את יום ניי-שואיהם המי-יודע-כמה, והתנהגו כזוג בירח-דבש לכל דבר. ממה ששמעתי ממנה, מכוניות נהוגות בידי נהגים במדים קיב-לו אותם בכל מקום שאליו הגיע המטוס של הוונות העליונים, על חשבון בתי-הקא-זינו כמובן. מה זה רע? וכמו שסבתא נוונה היתה אומרת: When you've got money, you can travel.

ליוויקה שגיא
חי הרוויח? מי הפסיד?

קחו, למשל, את הדודה שלי מאוקלהו-מה. היא מבקרת שלוש פעמים בשנה בי-לאס-וגאס ומשאירה שם את ירושת בתה היחידה, וכל זה רק ממישחקי-מזל, כי היא פשוט חולת-הימורים. בעלי הקאזינו התכ-

עד כמה שידעתי, רק באמריקה קיימת התופעה שקאזינו מכובד, שמחשיב את עצמו, משלם את הוצאות הנסיעה והשהייה של אנשים שבאים ומשחקים בו ומשי-אירים שם את מיטב כספם במקום.

מה לעשות ששני אלה פשוט לא יכרו לים לחיות זה בלי זה? נכון, קורים דברים כאלה, ואצלם זה חזק במיוחד. אי אפשר עם, ואי-אפשר בלי. אבל אפשר ואפשר להשתגע. אותי, בכל אופן, הם הצ-ליחו כבר לבלבל.

כונתי לשרה אלי, הדוגמנית הוותיקה ובעלת המיפעל המצליח לקונפציה ולי-אהבת חייה, הלא הוא אישי-המס דני מעוז אומנם סיפרתי לכם לא מזמן שזהו זה, שהרומן הגיע לסיומו וששרה עברה לדירת הפנטהאוז המשגעת שלה בי-שיכון ל', ושממרומי האימפריה הפרטית שלה התחילה לנהל לעצמה את החיים בלי דני מעוז.

וכבר נדלקו עיניהם של כל המחזי-רים ששנים לא היה להם שום צ'אנס, וכבר חיכיתי בציפייה לבשר לכם על רוי-מנים חדשים שהם מנהלים להם כל אחד בניפרד, אבל ראה זה פלא, הכל בסדר, וסיפור שהיה התל כולו דווקא בחו"ל.

נסעה לה שרה עם אחיה, איציק ברבי

שרה אלי
חזרה לחטו

ללונדון, לערוך קניות לחורף ולהכיר את אופנת 79, והכל הלך כשורה. איציק חזר לו לארץ, ושרה החליטה שהיא ממשיכה בטילול אירופאי קצרצר.

לא עברו ימים אחדים, והיא צילצלה לדני שיבוא ויפגוש אותה ביוון, בהרים. אתם כבר יכולים לתאר לעצמכם שלהר-בה שיכנועים היא לא נזקקה. ברגע שדני שמע את קולה ואת בקשתה הוא ארו לו מיזוודנות ולקח איתו את איציק, האח, למה בדיוק אני לא יודעת, אבל איציק הוא לא אחד כזה שיגיד לא לנסיעות בעולם, ועוד במיוחד אם יש במקום קאזינו.

כי מי שלא יודע, זה הזמן שיתעדכן. איציק ברבי הוא ממש חולה-הימורים, לשימחת הישראלים שמכירים ויודעים, הגיעו שני הגברים הללו לאתונה ויחד עם שרה הפכו השלישייה היפה ביותר באי. הם ניקרו לכולם את העיניים, והרי-או להם מה זה ירח-דבש אמיתי אחרי מריבה ופירוד.

אז שלא תבואו עוד פעם לספר לי ש-הפעם זה הסוף הסופי בין שרה ודני. אני פשוט לא אאמין לכם. אצלם, רב-תי, זה סיפור לחיים.

חתונה בצל החומות

הכנסת היהודי בעיר העתיקה, בצל ה-חומות.

ובאמת, מי לא היה שם ומה לא ראו שם? כונתי בעיקר ללבוש ולתכשיטים. יום מאושר היה זה לבני הווג הטריים יונתן לוי ונאוה, לשעבר-ברוכין.

כזכור, הכירו השניים זה את זה בעת בילוי חופש-ישמש באילת, ומאז נדלקו ולא נפרדו עוד.

שומעים אומנם דיבורים על כך שהם עוזבים את הארץ לטובת לונדון, עיר-מגוריו של יונתן, אבל לשמועות אלה עדיין לא הגיע אישור רישמי.

תסמכו על שרה ברוכין, אמה המייר-חדתי-בינה של הומרת נאוה ברוכין, שתחתן את בתה הנאוה בסיגנון מייר-חד. האמא הזאת, רק שתדעו לכם, היא המזכירה של הברון ארמונד דה-רוט-שייד, או אתם יכולים כבר לתאר לעצ-מכם מה היה שם.

אבל קודם כל נתעכב על מיקומה של החתונה. היא נערכה בבית-כנסת, אבל לא אחד כזה רגיל ושאלוני, אלא בבית-הכנסת היהודי בעיר העתיקה, דבר שהפך שיא המודה בזמן האחרון. כל זוג שמח-שיב את עצמו עורך את חתונתו בבית-

לעשות זאת בניו-יורק, שם היא חוקרת שוקים לתערוכות נוספות. אני חושבת שישראל פשוט התכווצה עליה.

כמובן, בזכות קירבתה לטוס היא גם קיבלה שירות של אח"מים. כיום, מי שרוצה לפגוש אותה יכול

מירי זיכרוני (עם בתה טיבי)
יום-הולדת לשאה

אשת

דור

הסילון

האשה הזאת, שלא יושבת רגע אחד בשקט ומצאת בכל מקום. כונתי, כמובן, למירי זיכרוני.

והפעם היא נסעה דווקא לאיראן. כן, כן, באמצע כל המהומות והפרעות, מצאה את עצמה הגברת זיכרוני הנכבדה בי-טהראן, וכל זה ביגלל תערוכה, כמובן, כי למי שעדיין לא יודע, להווי ידוע שי-הבחורה עוסקת באמנות, ולדעתה גם האי-ראנים זכאים לקצת תרבות ואמנות.

אמרה ועשתה, וירדה איראנה עם עברי-דות וציורים.

אלא מה? לצערה כי רב, נפל יום פתי-חת התערוכה דווקא ביום-ההולדת של השאה ויצאה הוראה חד-משמעית שאסור לאף בנאדם להסתובב ברחובות ו/או לצאת מהבתים. אתם כבר יכולים לתאר לעצ-מכם את ערב הפתיחה.

אבל מירי הנמרצת איננה מהמתיאשות בקלות. למחרת היום ניגשה לתחנת-הרד-יו, ואחרי דיו-דברים הצליחה, כרגיל, לקבל כל מה שרצתה.

בכמה מילים באנגלית הסבירה לכל בני-טהראן שהיא באה בעצם בשבילם, וזה שלשאה יש יום-הולדת, או שבארצם יש מהומות, לא מעניין אותה בכלל. אז מי שרוצה, בבקשה, זה הזמן לבוא לראות אמנות, תארו לעצמכם מה כבר הלך שם. אחרי ההצלחה הגדולה מייד ארוה את עצמה, חזרה ארצה לשלוש שעות, אמרה שלום לבנה שרון, לבתה טיבי ולבעלה אמנון, ומייד חזרה לנמלי-התעופה, וכיאה לגייט-סט המריאה עם בגין באותו מטוס לניו-יורק.